

[Alfred Jensen.]

løse, men når det drejer sig om at forklare, at de arbejdsløse — de, der uden egen skyld går ledige — ikke vil arbejde, kan man rigtignok få den store violin i gang, og så kommer man op på de kraftigste toner. Der skulle man tage i betragtning, at dette samfund er ikke i stand til at anvise de tusinder, der går ledige, arbejde. Sådan er det. I sommer gik der 35 000-40 000 ledige, og vi kommer nok op på over 100 000 i denne vinter. I de senere år har ledighedstallet i vintermånederne ligget oppe mellem 100 000 og 140 000 mand. Så kan det ikke være rimeligt, at man taler om de arbejdsløse på den måde, man gør; så kan det ikke være rimeligt, at man spiser de arbejdsløse af med de små understøttelser, som man giver dem.

Jeg har flere gange på min gruppes vegne fremført arbejdernes og de arbejdsløses krav om, at de, der ikke var beskæftiget, måtte holdes skadesløse. Vi har direkte flere gange stillet forslag, som tog sigte på at forbedre de arbejdsløses kår, ved at dagpengene blev forhøjet, ved at huslejhjælpen og brændselshjælpen blev forbedret, og nu sidst ved at karenstiden blev afskaffet. Det er forslag, som man bør gennemføre, hvis man vil yde skyldig retfærdighed over for de uheldige, som er kastet ud i arbejdsløsheden. Jeg vil også gerne sige, at det ville være helt urimeligt, om omkostningerne ved en sådan forbedring udelukkende skulle lægges over på de arbejdsløse og de arbejdende. Det må være samfundet, som påtager sig omkostningerne ved en sådan forbedring. Fra arbejdsløshedskassernes delegeretmøde foreligger der krav om ændringer og moderniseringer i arbejdsløshedslovgivningen og ikke mindst med hensyn til tilskudsordningen. Det er på tide, at man bliver færdig med de overvejelser, man foretager, og kommer med et forslag om en revision af hele arbejdsløshedslovgivningen.

Jeg vil i denne forbindelse pege på et ret urimeligt forhold, og det er aldersbestemmelsen. Fra gammel tid har man haft en bestemmelse om, at ingen kunne blive optaget som medlem i en arbejdsløshedskasse efter det fyldte 60. år. Enhver kan se, at her er der noget galt.

Når tilgangsalderen for folkepensionen er

65 år og agtes flyttet op til det 67. år, er der noget skævt her. Hvis det er rigtigt nu at gå op til det 67. år — det mener vi ikke det er — men hvis det er rigtigt, så må man også hæve aldersgrænsen for indtrædelse i en arbejdsløshedskasse. Men dertil kommer det problem, som man ikke kan se bort fra, at hvis arbejdsløshedskasserne skal klare de omkostninger, som følger heraf — og de er store — så må man også holde arbejdsløshedskasserne skadesløse ved at give et forøget tilskud. Men jeg vil gerne fastslå, at vi er modstandere af den omtalte forhøjelse af aldersgrænsen for folkepension og vil arbejde på at få den nedsat. Vi kan se rundt omkring i landet, at udslidte arbejdere ikke er i stand til at klare sig i produktionen og derfor må gå arbejdsløse, når de bliver en 60 år, og vente på at få folkepension. Jeg overser ikke den dispensationsbestemmelse, der findes i folkepensionsloven; ikke desto mindre er det en urimelighed, at man opretholder bestemmelser af den art, jeg her har nævnt.

Jeg har tidligere påpeget, at samfundet ikke har løst problemerne i forbindelse med ungdommens uddannelse, og når jeg siger det, kommer jeg slet ikke i modstrid med finansministeren. Han har åbent erkendt, at her er vi noget tilbage — det står i Folketingstidende, sp. 986. Dermed er det sagt, at der er afsat alt for lidt på finanslovforslaget til sikring af disse formål, og når vi er bagefter, når vi ikke fortsat kan opretholde den tilstand, kan det ikke være rimeligt, at der ikke stilles flere midler til rådighed, end tilfældet er. Man erkender åbent i debatten om skolelovgivningen, at der mangler skoler, og der mangler lærere, og at der ikke stilles midler nok til rådighed, men når jeg ser på det foreliggende finanslovforslag, kan jeg se, at man har sparet på områder, hvor der ikke burde spares. Undervisningsministeriets anlægsudgifter er faldet til at udgøre små 8 mill. kr., medens de var omtrent 10 mill. kr. på indeværende års budget og over 10 mill. kr. på det foregående. Det kan da ikke være rigtigt, at man går den vej, når man erkender, at svaghederne er til stede, at de store årgange kommer væltende, at priserne stiger. Det er de direkte anlægsudgifter. Hvad tilskuddene til anlægsarbejder angår, til skolebyggeri, har vi det samme: hele 7 mill. kr.